

Yhteenveto: Rahankeräyslain esiselvityshankkeen työpajatilaisuus

Aika: Perjantaina 2.6.2017

Paikka: Säädytalo

Yhteenveto

Työryhmän alustava näkemys rahankeräystoiminnan sujuvoittamiseksi sai tilaisuudessa positiivisen vastaanoton. Työryhmän esityksen mukaan toistuvasti rahankeräyksiä järjestäville yhteisöille ("jatkuva rahankeräys") ja toisaalta pieniä spontaaneja sekä kansalaistoimintaa tukevia rahankeräyksiä järjestäville tahoille ("pienkeräykset") olisi erilliset menettelyt.

Toistaiseksi voimassa olevaan rahankeräysoikeuteen perustuvan menettelyn koettiin olevan huomattavasti sujuvampi nykymenttelyyn verrattuna. Menettelyn koettiin keventävän rahankeräyksen järjestäjän hallinnollista taakkaa. Velvollisuus antaa tieto yksittäisen keräyksen aloittamisesta koettiin kuitenkin hankaloittavan menettelyä huomattavasti. Tämän vaiheen säilyttämisen uudistetussa menettelyssä arvioitiin jopa vesittävän muuten kannatettavan uudistuksen tavoitteen sujuvasta rahankeräysmenettelystä.

Jonkinlaisen sertifikaatin tai lupanumeron säilyttäminen koettiin tärkeäksi myös jatkossa, jotta lahjoittajalle voitaisiin osoittaa voimassa oleva rahankeräysoikeus. Keräysten julkisuuden ja läpinäkyvyyden tärkeä merkitys tunnistettiin laajalti. Jatkovalmistelussa toivottiin selvitettäväksi mahdollisuus siirtyä jonkinlaisen julkisen rekisterin käyttämiseen, jossa rahankeräysoikeuden saaneet ja mahdollisesti myös käynnissä olevat keräykset olisivat lahjoittajan tarkistettavissa reaali-ajassa. Tilityksen sitomista tilikautteen pidettiin yleisesti ottaen kannatettavana, mutta tilityksen antaminen neljän kuukauden kuluessa tilikauden päättymisestä koettiin liian lyhyeksi ajaksi. Yleisesti kannatettiin myös ajatusta vuosi-ilmoituksesta, jonka yhteydessä tehtäisiin tilitys ja viestittäisiin viranomaiselle tulevan vuoden rahankeräystoiminnasta.

Suurin osa työpajojen osallistujista kannatti myös pienkeräysten mahdollistamista ns. uutena keräysmuotona. Lähtökohtaisesti katsottiin, että pienkeräykset voisivat tulla heti voimaan, jotta tavoite spontaanien keräysten järjestämisestä ei vaarantuisi. Pienkeräysten rajana voisi olla 1-2 keräystä vuodessa, jotta pienkeräysten ja jatkuvien keräysten välinen ero olisi selvä eikä pienkeräyksillä voitaisi kiertää hakeutumista jatkuvan rahankeräysoikeuden piiriin. Kuuden kuukauden keräysaikaa pidettiin liian pitkänä. Myös pienkeräysten osalta tunnistettiin tarve lisätä keräysten julkisuutta ja läpinäkyvyyttä. Tämän katsottiin parhaiten tapahtuvan siten, että viranomainen julkaisisi tiedot kerääjästä ja keräystarkoituksesta. Julkaisemisen tulisi tapahtua mahdollisimman nopeasti ilmoituksen jättämisen jälkeen. Osallistujat olivat sitä mieltä, että yksittäinen henkilö ei voisi järjestää pienkeräystä, vaan pienkeräyksen aloittaminen vaatisi aina kolmen henkilön tiedot, jotka hoitaisivat myös tilityksen. Esitetyn mallin mukaista kuukauden tilityskautta pidettiin liian lyhyenä. Lisäksi työpajoissa nousi esiin kysymys erillisen keräyksen määritelmästä. Jatkovalmistelussa toivottiin huomiotavaksi tarve selkeän määritelmän luomiselle.

1 Johdanto

Sisäministeriön järjestämä rahankeräyslain uudistamista käsitellyt työpajamuotoinen kuulemistilaisuus järjestettiin 2.6.2017 Säätytalossa klo 9-12 välisenä aikana. Oikeusministeriön säädösvalmistelun sidosryhmäyhteistyön ja kuulemisen tukemisen hankeklintikka osallistui tilaisuuden suunnitteluun ja käytännön toteuttamiseen. Tilaisuuden avasi sisäministeriön lainsäädäntöjohtaja Katriina Laitinen poliisiosastolta. Tämän jälkeen sisäministeriön ylitarkastaja Sini Lahdenperä kertoi rahankeräyslain esiselvityshankkeen ajankohtaisesta tilanteesta ja esitteli työryhmän alustavan näkemyksen rahankeräyslain uudistamiseksi. Esittelyn jälkeen osallistujat ohjeistettiin työpajatyöskentelyyn neljässä eri ryhmässä.

Työpajoissa keskityttiin kahteen pääteemaan: hakemusmenettelyä edellyttäviin jatkuviin rahankeräyksiin sekä ilmoitusmenettelyä hyödyntäviin pienkeräyksiin. Kaikissa työpajoissa käsiteltiin kyseisen työpajan aiheena olevan menettelyn sujuvuutta ja sen vaikutuksia rahankeräyksen järjestäjän hallinnolliseen taakkaan sekä menettelyn luotettavuutta ja lahjoittajan näkökulmaa. Ryhmät yksi ja kaksi käsitelivät työpajoissaan jatkuvaa rahankeräystä. Ensimmäisen ryhmän vetäjinä toimivat Sini Lahdenperä ja johdon sihteeri Sanna Virtaniemi sisäministeriöstä. Toisen ryhmän vetäjinä toimivat neuvotteleva virkamies Elina Rydman sisäministeriöstä ja asiantuntija Sami Demirbas oikeusministeriöstä. Ryhmät kolme ja neljä käsitelivät pienkeräyksiä. Ryhmän kolme ohjasivat neuvotteleva virkamies Jukka Tukia sisäministeriöstä sekä asiantuntija Laura Keski-Hakuni oikeusministeriöstä. Ryhmän neljä työskentelyä ohjasivat neuvotteleva virkamies Niklas Wilhelmsson ja suunnittelija Laura Lyytinen oikeusministeriöstä.

Tilaisuuteen osallistuivat seuraavat tahot:

- Jari Anttalainen, Maanpuolustuksen tuki ry
- Rainer Anttila, Suomen Urheilijoiden Tukisäätiö
- John Ekelund, Suomen Punainen Risti
- Sari Elomaa-Siren, Helsingin Diakonissalaitoksen säätiö sr
- Konsta Erola, Greenpeace Pohjola
- Mikael Halleen, Suomen Evankelisluterilainen Kansanlähetyt ry
- Teemu Halme, Seta ry
- Petri Heikkinen, Suomen Olympiakomitea
- Eeva Hietalahti, Suomen Sydänliitto ry
- Heikki Holopainen, Sivistystyönantajat ry
- Nora Huhta, Amnesty International
- Helena Hulkko, Syöpäsäätiö
- Santeri Ihalainen, UNICEF Finland
- Heini Jalava, Suomen luonnonsuojeluliitto ry
- Joonas Junkkari, Pelastusarmeija
- Johanna Karjalainen, Kirkon Ulkomaanapu
- Tarja Karppinen, Luonto-Liitto ry
- Sanna Karvonen, Pelastakaa Lapset ry
- Heikki Kastemaa, Wikimedia Suomen edustaja
- Tuija Kirveskari-Tähtinen, Zonta International
- Kaisa Koistinen, Suomen Partiolaiset

- Jenni Koistinen, Helsingin yliopisto
- Asmo Koste, Suomen Nuorisoyhteistyö – Allianssi ry
- Riikka Kämppi, Rahankeräyslaki uusiksi
- Silja Lehti Nonprofit-palvelut Oy
- Taina Lehtola, Suomen Tilintarkastajat
- Matti Ljufström, SOS-Lapsikylä
- Kirsi Mettälä, Plan International Suomi
- Antti Miettinen, Suomen Lähetyslentäjät ry (MAF Finland)
- Ariel Nadbornik, Helsingin juutalainen seurakunta
- Riina Nguyen, Ortodoksisen kirkon kansainvälinen diakonia ja lähetystyö Filantropia ry
- Pirjo Onza, HESY ry
- Tapio Pajunen, Yhteisvastuukeräys / Kirkkopalvelut
- Erja Peltola, SEY
- Anita Prusila, Suomen Kansallisooppera ja -baletti
- Maarit Päivike, SOSTE
- Viena Rainio, Svenska hörselförbundet rf
- Anitta Raitanen, Kansalaisareena ry
- Sanna Rekola, Kepa ry
- Leena Romppainen EFFI ry
- Tiina Saarela, Kirkkohallitus
- Andreas Salminen, Helsingin ortodoksinen hiippakunta
- Juha Savela, Suomen Lähetysseura
- Sirpa Solehmainen, Suomen World Vision
- Amalia Surakka, vapaa kirjoittaja, järjestöaktiivi
- Jari Söderström, Aalto-yliopisto
- Samuli Tarvainen, Solidaarisuus
- Eija Tiainen, Kuurojen liitto
- Sari Vapaavuori, Helsingin poliisilaitos
- Marina Wetzter-Karlsson, Väestöliitto
- Kristian Vilkmann, ViaDia ry
- Esa Ylikoski, Vapaa-ajattelijain liitto ry

2 Työpajat

2.1 Jatkuva rahankeräys

Työryhmän alustavan näkemyksen mukaan jatkuvalla rahankeräyksellä tarkoitettaisiin yhden tai useamman yli kuuden kuukauden ajan kestävä rahankeräyksen järjestäminen. Jatkuvien rahankeräysten järjestämiseksi tarvittaisiin rahankeräysoikeus, jonka Poliisihallitus myöntäisi hakemuksesta rahankeräyksen järjestäjälle toistaiseksi voimassa olevaksi ajaksi. Rahankeräysoikeuden saamisen jälkeen rahankeräyksen järjestäjä antaisi jokaisen yksittäisen keräyksen aloittamisesta tiedon Poliisihallitukselle. Annetut tiedot antaisivat Poliisihallitukselle tarkentavaa tietoa käynnissä olevista keräyksistä tilitystä sekä tietojen julkaisemista varten.

Järjestetyistä ja käynnissä olevista rahankeräyksistä tehtäisiin viranomaiselle tilitykset aina vuosittain.

2.1.1 Yleistä

Uudistetun menettelyn vaikutukset rahankeräysten järjestäjien hallinnolliseen taakkaan koettiin yleisesti ottaen positiivisiksi. Rahankeräyslupahakemisen todettiin olevan raskain vaihe rahankeräyslupaprosessissa ja tämän vaiheen muuttaminen siten, että lupaa haettaisiin vain kerran, katsottiin sujuvoittavan menettelyä huomattavasti. Useissa puheenvuoroissa tuotiin lisäksi esiin, että eri keräystapojen ilmoittaminen viranomaiselle on työllistävää ja keräystapojen ja niistä aiheutuvien kustannusten ilmoittamisesta luopuminen on kannatettavaa. Lisäksi kannatettiin ajatusta siitä, että jatkossa rahankeräysoikeuden edellytyksenä ei olisi enää lupaa hakevan yhteisön tai säätiön toiminnan vakiintuneisuus.

Yleisesti oltiin sitä mieltä, että myös jatkossa rahankeräysoikeuden osoittaminen lahjoittajille olisi edelleen tärkeää. Rahankeräysoikeuden saaneilla tulisi olla käytössään jonkinlainen keräystunnus tai sertifikaatti, jolla lahjoittajalle voidaan osoittaa voimassa oleva rahankeräysoikeus. Laajasti oltiin myös sitä mieltä, että toistaiseksi voimassa olevan rahankeräysoikeuden saaneiden keräykset tulisi voida erottaa ilmoitusmenettelyyn perustuvista pienkeräyksistä. Pienkeräyksille voisi olla oma "lupatyyppeinsä", joka eroaisi jatkuvan rahankeräysoikeuden saaneista. Keskusteluissa myös todettiin, että valvontaa ei tapahdu pelkästään viranomaisten toimesta, vaan sitä suoritetaan myös lahjoittajien, median ja järjestöjen omasta toimesta. Tästä syystä korostettiin, että rekisterikysymyksiä pitää tarkastella osana uudistusta. Sähköistä järjestelmää toivottiin sekä hallinnoinnin että avoimuuden näkökulmasta.

Keskustelussa ehdotettiin myös kattojärjestöjen/liittojen rahankeräysoikeuden ulottamista kattamaan myös paikallis-/jäsenjärjestöjen rahankeräykset. Esimerkkinä mainittiin tilanne, jossa kattojärjestöllä on 17 eri paikallista toimijaa, joille jokaiselle vaaditaan oma lupa ja nämä saavat kerätä vain omilla alueillaan. Keskustelussa kuitenkin todettiin, että paikallisten lupien poistaminen jo helpottaisi tilannetta, kun sosiaalisessa mediassa järjestettävät keräykset olisivat mahdollisia myös paikallisina. Myös aikaisemmissa kuulemistilaisuuksissa tuotu näkemys yleishyödyllisyyskäsitteen hankaluudesta nousi esiin joissain puheenvuoroissa. Keskusteluissa tuotiin esiin myös kysymys siitä, onko suomalaisen pankkitilin käyttämisedellytys edelleen tarpeen vai voitaisiinko tästä rajoituksesta luopua.

2.1.2 Tiedon antaminen yksittäisestä keräyksestä

Kaikissa työpajoissa todettiin yksimielisesti, että yksittäisen keräyksen aloittamisen ilmoittaminen vaikuttaisi hankaloittavan menettelyä huomattavasti. Todettiin, että jos tämä vaihe säilyy uudistetussa menettelyssä, järjestelmä ei oikeastaan kevene. Tämän vaiheen säilyttämisen uudistetussa menettelyssä arvioitiin raskauttavan menettelyä suhteessa nykyiseen lupamenettelyyn. Tämän katsottiin johtuvan pääasiallisesti kahdesta eri syystä:

A) yksittäisen keräyksen määritelmä on hyvinkin tulkinnanvarainen, sillä eri järjestöillä on hyvin erilaisia keräystarkoituksia, tämä voi lisätä yhteydenottoja viranomaisiin ja ns. turhaa työtä;

B) yksittäisten keräysten tietojen ilmoittaminen lisää keräyksen järjestäjän työtaakkaa (hallinnollisen taakan lisääntyminen) ja viranomaiseseen voisi joutua olemaan yhteydessä jopa

aikaisempaa enemmän tämän vaiheen johdosta. Keskustelussa todettiin, että rahankeräysoikeuden saaminen uudessa menettelyssä ei sinänsä vielä oikeuta rahankeräyksen järjestämiseen, vaan lisäksi pitää muistaa ilmoittaa kaikista keräyksistä.

Työpajoissa tuotiin esiin, että useat keräykset ovat jatkuvia ja niitä on paljon, jolloin yksittäisten keräysten ilmoittaminen muodostuu raskaaksi. Vaikka osa keräyksistä näyttäytyy kampanjoina, ovat ne periaatteessa keräyksiä samaan toimintaan, eivät erillisiä yksittäisiä keräyksiä. Keskustelussa myös pohdittiin sitä, onko yksittäisen keräyksen alkaminen edes sellainen tieto, jota viranomaisen tarvitsee.

Samassa yhteydessä keskusteltiin siitä, onko säännöksen tehtävänä palvella viranomaista vai lahjoittajaa, kenelle kerätään tietoja yksittäisen keräyksen alkamisesta. Melkein yksimielisesti todettiin, että lahjoittajalle kerrotaan jo tällä hetkellä lahjoitustilanteessa järjestön itse harkitsemalla tarkkuudella mihin varat tullaan käyttämään. Käyttötarkoitus voidaan ilmaista lahjoittajalle hyvinkin yleisellä tasolla, kuten katastrofiapu tai kotimaan apu, joissa on molemmissa useita käyttökohteita. Lopulta raha voi ohjautua esim. Lapuan patruunatehtaan tuhojen korjaamiseen hyvinkin pitkällä aikavälillä. Puheenvuoroissa tuotiin esiin, että lahjoittaja luottaa järjestön asiantuntemukseen siinä, mihin rahat on parasta ohjata ja missä apua tarvitaan eniten. Keräysvarojen korvamerkitseminen hankaloittaa järjestön työtä, sillä keräysvarojen käyttämisessä tulisi olla liikkumavaraa. On enemmänkin lahjoittajan etu, jos keräyskohdetta voidaan muuttaa, jos tulee esim. äkillinen katastrofi ja rahaa tarvitaan toisaalla kipeämmin. Lahjoittaja lahjoittaa siksi, että haluaa maailmaan jonkun muutoksen, ei niinkään tietyn yksittäisen asian korjaamiseen. Lahjoittajille annettuja lupauksia ei voi rikkoa.

Keskustelussa todettiin, että yksittäisten keräysten identifioimisen osalta olisi riittävää, jos tilityksessä olisi jonkinlainen erittely yksittäisistä keräyksistä. Keskustelussa todettiin laajasti, että jatkovalmistelussa tulisi pohtia sitä, mikä olisi yksittäisen keräyksen aloittamisen ilmoittamisen tuoma lisäarvo suhteessa sen rahankeräyksen järjestäville aiheuttavaan lisääntyneeseen hallinnolliseen taakkaan.

2.1.3 Tilitys

Tilityksen sitomista tilikauteen pidettiin yleisesti ottaen kannatettavana, mutta tilityksen antaminen neljän kuukauden kuluessa tilikauden päättymisestä koettiin liian lyhyeksi ajaksi. Keskusteluissa ehdotettiin, että neljän kuukauden määräaika voitaisiin sen sijaan laskea hyväksytystä tilinpäätöksestä tai määräaika voisi olla esim. kuusi kuukautta tilikauden päättymisestä. Työpajoissa keskusteltiin lisäksi siitä, että rahankeräysoikeuden saajan ainoa taakka voisi olla vuosittainen tilitys. Tilitysvaiheessa voisi olla riittävää ilmoittaa ainoastaan keräyksen tuotot ja kulut. Keskustelussa tuotiin esiin, että yksityiskohtaisen erittelyn tekeminen keräysvarojen käytöstä ei olisi tarpeellista. Käyttökohteita ei voida aina tilitysvaiheessa ilmoittaa, koska varoja käytetään pidempiaikaisesti. Lisäksi käytiin keskustelua siitä, mitkä ovat sallitut keräyskulut. Keskustelussa tuotiin esiin, että esim. taustatoimintojen rahoittamista ei tulisi sulkea pois, vaan toimintaa pitäisi katsoa kokonaisuutena.

Tilitystietojen julkaisemista viranomaisen toimesta pidettiin arveluttavana, sillä tiettyjen uusien keräystapojen käyttöönotto kasvattaa ensimmäisen ja toisen vuoden kuluja huomattavasti ja tämä voisi antaa lahjoittajalle väärän kuvan keräyskuluista ja niiden muodostumisesta. Rahankeräyksen järjestäjällä on vastuu tiedottaa lahjoittajille tekemästään työstä ja työn tuloksista

sekä aiheutuneista kuluista. Keskusteluissa katsottiin, että voisi olla riittävää, että viranomaisen julkaisisi tiedon siitä, että tilinpäätös on lähetetty ja viranomaisen on sen käsitellyt ja hyväksynyt. Mahdollisesti toimintakertomuksen julkaiseminen olisi myös mahdollista.

Työpajoissa keskusteltiin myös ns. "passiivisuusajasta" eli siitä ajasta, kuinka kauan rahankeräysoikeuden saanut voisi olla järjestämättä rahankeräyksiä ilman, että rahankeräysoikeus peruutettaisiin. Näkemyksenä oli, että rahankeräysten järjestämisen tulisi olla suhteellisen katkeamatonta, enintään kahden vuoden passiivisuusajaksi voisi olla hyväksyttävää. Työpajoissa oltiin laajasti sitä mieltä, että passiivisilta järjestöiltä pitäisi poistaa keräysoikeus. Keskusteluissa nousi myös esiin, että rahankeräysoikeuden jatkuminen voisi olla sidottu jäsenmaksun tai vuosimaksun maksamiseen tai vuosi-ilmoituksen ja tilityksen antamiseen.

2.2 Pienkeräykset

Työryhmän alustavan näkemyksen mukaan pienkeräyksillä tarkoitettaisiin yksittäisiä spontaaneja tai kansalaistoimijoiden järjestämiä pienimuotoisia keräyksiä, joiden keräystuotto saisi olla enintään esimerkiksi 10 000 euroa ja niiden kesto enintään esimerkiksi kuusi kuukautta. Pienkeräyksen aloittamisesta tehtäisiin ilmoitus Poliisihallitukselle. Pienkeräyksen järjestäjällä olisi velvollisuus keskeyttää keräys, kun keräyksen enimmäismäärä ylittyisi. Pienkeräyksellä ei olisi tarkoitus korvata jatkuvaa rahankeräystoimintaa ja tästä syystä rajoitettaisiin sitä kuinka usein pienkeräyksiä saisi järjestää. Pienkeräyksistä tehtäisiin tilitys keräyksen päätyttyä.

2.2.1 Yleistä

Esitystä pienkeräysten mahdollistamisesta pidettiin lähtökohtaisesti kannatettavana kaikissa työpajoissa (myös jatkuvaa rahankeräysoikeutta pohtineissa työpajoissa). Yleisesti myös todettiin, että alueellisuuden poistuminen on nykyaikaa ja sitä voidaan pitää kannatettavana. Ilmoituksessa annettavat tiedot kuulostivat osallistujien mielestä järkeviltä ja yleisesti ottaen katsottiin, että keräysten aloittamisen pitäisi olla mahdollista heti ilmoituksen jättämisen jälkeen, muuten spontaanien keräysten mahdollistamisen logiikka vaarantuu.

Keskustelussa nousi myös esiin pienkeräysten osalta haaste siinä, milloin kerääjä on ilmoitusvelvollinen. Keskustelussa pohdittiin, onko selvää mikä muodostaa erillisen pienkeräyksen. Keräyksen määritelmä ja sitä kautta tiedon antaminen pitäisi käsitteenä olla selkeä. Keräykselle tulisi määritellä taso (esim. kohde/kampanja/tekeminen). Keräyksen ei kuitenkaan pitäisi liittyä siihen, mitä menetelmää keräyksissä käytetään, sillä se hankaloittaisi tilannetta entisestään.

2.2.2 Sujuvuus

Työpajoissa pohdittiin esityksessä pienkeräyksille asetettuja reunaehtoja. Työpajoissa koettiin euromääräisen rajan asettamisen hankalaksi, sillä lahjoituspyynnön jakelu voi olla laaja esimerkiksi keräystapana käytettävän vetoomuskirjeen vuoksi. Laajasti todettiin, että saapuvien lahjoitusten määrää on vaikea ennakoida ja keräys on vaikea katkaista, sillä käytössä voi olla moninaisia keräystapoja. Joku keräyskohde voi saada aikaan hyvinkin paljon lahjoituksia. Rahavirtaa on myös vaikea hallinnoida, jos keräystapana käytetään lipaskeräystä. Keräyksen keskeyttämisestä voi tulla ns. "bad willia" koko keräystoiminnalle, sillä keräyksen keskeyttäminen voi antaa lahjoittajalle kuvan, että keräyksessä on jotain hämärää. Keskusteluissa korostettiin, että jatkovalmistelussa tulee pienkeräysten osalta miettiä, miten keräyssumman ylittymistä on mahdollista valvoa.

Keskusteluissa ehdotettiin lisäksi, pienkeräysten sijaan tällaiset keräykset voitaisiin nimetä tai määritellä satunnaisiksi tai kertakeräyksiksi. Vetoomusaika (aika jonka aikana yleisöön vedotaan lahjoituksen saamiseksi) voitaisiin asettaa keräyksen reunaehdoksi, sillä keräyksen sallittua enimmäissummaa on hankala rajata, mutta aikaa sen sijaan voidaan rajoittaa. Keskusteluissa tuotiin esiin, että pienkeräykset tulisi rajata spontaaniin yhden hetken asiaan, ei jatkuvaan toimintaan. Näin ollen vetoomusaika voisi olla lyhyt, esimerkiksi 1-3 kuukautta. Pienkeräysten raja voisi olla 1-2 keräystä, jotta se pysyisi pienkeräyksenä ennen kuin se katsottaisiin jatkuvaksi keräykseksi.

2.2.3 Luotettavuus

Joissakin työpajoissa käytetyissä puheenvuoroissa nousi esiin huoli pienkeräysten piirissä mahdollisesti esiintyvistä väärinkäytöksistä. Keskusteluissa tuotiin esiin, että pienkeräysten piirissä tapahtuvat väärinkäytökset voivat vaikuttaa kielteisesti myös vilpittömään rahankeräystoimintaan. Toisaalta keskustelussa todettiin, että huijareita on aina mukana kaikessa toiminnassa, mutta pienkeräykset mahdollistavat kuitenkin enemmän hyvää suhteessa väärinkäytösten riskiin.

Keskusteluissa tuotiin myös vahvasti esiin julkisuuden tuoma luotettavuuden merkitys. Rahankeräysten läpinäkyvyyden katsottiin vaikuttavan myönteisesti lahjoitushalukkuuteen. Tästä syystä pienkeräyksen tiedot tulisi saada mahdollisimman nopeasti julkiseksi. Tähän tarkoitukseen olisi hyvä olla rekisteri, jossa olisi hankkeen päätiedot julkisesti saatavilla. Ainakin tiedot siitä kuka kerää ja mihin tarkoitukseen, saisi olla julkista. Viranomaisen tulisi myös voida kieltää nopeasti huijaus, jos sellainen havaitaan. Myös kansalaisella pitäisi olla mahdollisuus ilmoittaa huijauksesta. Työpajoissa keskusteltiin myös siitä, tulisiko ilmoitetuista pienkeräyksistä saada jonkinlaisen tunnuksen, eli osoituksen siitä, että ilmoitus on tehty. Tunnus voisi olla esimerkiksi viranomaisten antama numero, jolloin erotettaisiin ”oikea” toimija. Lisäksi pohdittiin, voisiko kerääjien lupanumeroille/lupasarjalle olla kaksi eri kategoriaa, esimerkiksi A- ja B-luokittelu sen mukaan onko kyseessä jatkuva rahankeräysoikeus vai ilmoituksenvarainen pienkeräys.

Työpajoissa oltiin sitä mieltä, että useamman ihmisen tulisi olla yhdessä keräyksessä kerääjinä, yhden henkilön ei tulisi voida järjestää keräystä. Kaikissa työpajoissa katsottiin, että kolme henkilöä voisi olla minimi, silloin noudatettaisiin yhdenmukaisuutta yhdistyksen perustamiseksi edellytettävien henkilöiden määrän kanssa. Keskustelussa tuotiin esiin myös ajatus siitä, että yksittäisten henkilöiden ikäraja voisi olla 16 vuotta, joka on ikäraja myös yhdistyksen perustamisessa. Osan näkemyksen mukaan ainakin yhden tulisi kuitenkin olla 18 vuotta täyttänyt. Keskusteluissa tuotiin myös esiin, että spontaani toiminta voisi olla hyvä mahdollisuus erityisesti nuorille.

Erillisen keräystilin edellytyksestä käytiin myös keskustelua. Useissa puheenvuoroissa tuotiin esiin, että pankkitilin avaaminen on vaikeutunut. On paikkakuntia, joissa ei ole pankkikonttoreita, vaan ne sijaitsevat isoilla paikkakunnilla. Todettiin yksimielisesti, että on kohtuullista vaatia, että rahat käyvät pankkitilillä, jolloin niistä jää merkintä valvontaa varten. Pohdittiin kuitenkin sitä, voisiko pankkitili olla jo olemassa oleva pankkitili sen sijaan, että edellytettäisiin uuden pankkitilin käyttämistä. Työpajoissa esitettiin, että voisi olla riittävää, että se pankkitili, jota keräyksessä tullaan käyttämään, mainittaisiin hakemuksessa. Yhden kuukauden tilitysaikaa pidettiin yleisesti ottaen liian lyhyenä ja hankalana toteuttaa.